

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Η καλοσύνη των ξένων

Μια από τις πιο συναρπαστικές και συγκινητικές παραστάσεις της χρονιάς σε θεατρικό χώρο έιναι το «πολυ-θέαμα» που έστησε ο εικαστικός Κυριάκος Κατζουράκης στο Booze.

Οκυριάκος Κατζουράκης είναι έχωριστη περίπτωση εικαστικού: δεν επαναπαύεται στα κεκτημένα του αλλά διαρκώς αναζητεί νέες σχέσεις μεταξύ των ζητημάτων που τον απασχολούν και των μέσων με τα οποία θα μπορέσει να εκφραστεί πληρέστερα. Μ' άλλα λόγια, προσπαθεί και καταφέρνει να ξεφύγει από τα όρια που άλλοι του χώρου δέχονται ως αναγκαία περιοριστική συνθήκη, και η οποία στην πορεία του χρόνου καταλήγει απελπιστικά αυτοαναφορική (εγώ, η τεχνοτροπία μου, το ύφος μου, το κοινό μου). Επιδιώκοντας να διευρύνει τα χαρακτηριστικά του προσωπικού του κώδικα συμπληρώνει τα αιματήρια εικαστικά έργα του μέσα από ταινίες και θεατρικές πράξεις, που ωστόσο διατηρούν την αυτοτελή αξία τους.

Πριν από λίγα χρόνια παρουσίασε στο Θέατρο Τέχνης μία αληθινά συν-κινητική θεατρική πράξη, με τίτλο *To Τέμπλο* και θέμα τον Ξένο, τον Πρόσφυγα. Η Κάτια Γέρου και η Αννέζα Παπαδοπούλου είχαν ζωντανέψει την παλιά αλλά διαρκώς καινούργια ιστορία του ζεριζωμού. Με ενδιάμεσους σταθμούς δύο ακόμη έργα (*Προσωπογραφία* και *Ιερά Οδός*) επανέρχεται στο ίδιο θέμα, με μια κυκλωτική προσέγγιση που συνδυάζει τη ζωγραφική, τον κινηματογράφο και το θέατρο. Ο τίτλος του, *Ο Δρόμος προς τη Δύση*, δεν μπορεί να κρύψει την ειρωνεία της απάντησης των λέξεων από τα παλιά τους νοήματα – δρόμος δεν σημαίνει πια μόνο προοπτική, αλλαγή, εξέλιξη – ώτε και η Δύση τη γη της επαγγελίας, όπου οι πεινασμένοι του κόσμου θα βρουν τις αξιορεπείς συνθήκες που αναζητούν εγκαταλείποντας την πατρίδα τους. «Δεν το διάλεξαν οι μετανάστες να συμπικωθεί πάνω τους η σκοτεινή πλευρά της ανθρώπινης εμπειρίας στο τέλος του αιώνα: βίαιη αλλαγή συνόρων, εθνικισμός, ρατσισμός, άνοιγμα της φαλίδας ανάμεσα σε πλούτο και φτώχεια, ανεργία... τους συνέβη όμως. Και αυτή η οδυνηρή εμπειρία τους διαλύει. Ταυτόχρονα όμως τους κινητοποιεί. Μετη δική μας ευμάρεια τι συμβαίνει; Με τη δική μας κινητοποίηση; Γιατί η ανάπτυξη να συμβαδίζει με τη μεταλλαξη, το τοιμέντο, τους εξοντωτικούς μηχανισμούς εξουσίας και την εξαφάνιση της μνήμης και της συλλογικότητας;» αναρωτιέται ο Κ. Κατζουράκης, και για άλλη μια φορά ζωγραφίζει το ανθρώπινο δράμα μέσα από πορτρέτα

που συσσωρεύονται στην ίδια επιφάνεια ή μέσα από σκηνές καθημερινότητας των μεταναστών-ομήρων, που θυμίζουν εξπρεσιονιστικό κόμικ. Συγκοινωνούντα δοχεία της ανάγκης του να ξύσει την απροσέλαστη (;) αδιαφορία μας, εκτός από τις ταινίες, οι εγκαταστάσεις και το θεατρικό καμπαρέ που παρουσιάζονται αυτές τις μέρες στο Booze Cooperativa, με τίτλο *Tου Δρόμου*.

Με τον συνθέτη **Niko Platano** στο πάνω και τον **Τηλέαρχο Μούσα** στην κιθάρα, η **Κάτια Γέρου** και ο **Παναγιώτης Παναγόπουλος** στήνουν μια παράσταση επιθεώρησης δωματίου. Τα μικρά νούμερα που έγραψαν ο Κ. Κατζουράκης, οι δύο ηθοποιοί και η Καλλιόπη Τακάκη προχωρούν παραπέρα της ζήτημα του μετανάστη/πρόσφυγα, καθώς αναφέρονται στους πολλούς ανθρώπους γύρω μας που έχουν γίνει πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα, όμηροι ο' ένα παγκοσμιοποιημένο σύστημα εργασίας και αξιών, ξένοι στον ίδιο τους τον εαυτό.

Οι ηθοποιοί οι οποίοι αλλάζουν πρόσωπα/ρόλους σχέδιον επιτόπου – το υποκριτικό τους ταλέντο περισσεύει, ώστε αυτή η ελεύθερη θεατρική πράξη να μη χρειάζεται τίποτε άλλο από τη φυσική τους παρουσία. Ειδικά η **Κάτια Γέρου** – είτε κάνει τη γριά είτε το κοριτσάκι, είτε καλώντας μας με την «κανονική» της φωνή να κάνουμε ένα διάλειμμα απ' όλα δύσα μας απασχολούν για να συνειδηποιήσουμε το «δώρο της ζωής» – τροφοδοτεί με νοήματα κι αισθήματα τις ψηφίδες ιστοριών που ζωντανεύουν μπροστά μας.

Αν τώρα προσθέσετε τα υπέροχα τραγούδια (με επιρροές από την ευρωπαϊκή παράδοση του καμπαρέ, της επιθεώρησης αλλά και των μουσικοθεατρικών παραστάσεων στις πόλεις ποτέ μπουάτ) που έγραψε ένας από τους πλέον σημαντικούς νεότερους συνθέτες που διαθέτει το ελληνικό θέατρο, ο **Νίκος Πλάτανος**, σε στήχους του **Γιώργου Κοροπούλη**, που ερμηνεύουν θεατρικά ή (εκ των ένδον) εικρητική **Κάτια Γέρου** και ο πολύτιμος στην ακρίβειά του **Παναγιώτης Παναγόπουλος**, τότε μπορείτε να καταλάβετε γιατί αυτή η παράσταση είναι ό, τι ποι ζωντανό, αληθινό, συγκινητικό έχω δει σε θεατρικό χώρο την περίοδο που τρέχει – μέχρι στιγμής τουλάχιστον.